

Cena Ľudovíta Fullu Dušanovi Polakovičovi

LAUDATIO

Predovšetkým treba konštatovať súzvučnosť zamerania výtvarného prejavu s daným literárnym žánrom, hneď za tým adekvátnosť umeleckého výrazu voči konkrétnej literárnej predlohe. Ďalšou nezanebateľnou čnosťou Polakovičovych ilustrácií je ich adresnosť - ilustračný prejav takmer šitý na mieru detského čitateľa. A azda najpodstatnejšou - výtvarný prejav zahŕňujúci estetizačné aj funkčné hľadiská, to značí úsilie podieľať sa na tvorbe krásnej knihy ako artefaktu, nie však v zmysle obligátnej krásy pre krásu, ale v ochote - slúžiť svojim výtvarným prejavom jej plnému spoločenskému uplatneniu.

Dušan Polakovič inklinuje k literárnym žánrom, ktoré mu poskytujú bázu uplatniť výtvarný naturel bez nutnosti preladovať - od knihy ku knihe - osvedčené výrazové prostriedky. Preto jeho ilustrátorské diela rad radom súzvučia s umeleckým výrazom knižky ako celku. Tak to bolo od začiatku 80. rokov, keď na pôde Mladých liet začínal, a tak je to aj dnes, v čase zrelého, autorsky vyhraného prejavu.

Vývin tvorby v jeho prípade neznačí posun od naivného k vyspelejšiemu, resp. od sprievodného, zobrazovacieho k akémusi imahentnému, nezávislému od knihy... Ak dáme vedľa seba povedzme Dobrodružstvá Rukávnika, Sandálíka a Machnáčika z roku 1982 a knižku Ja som dobrý remeselník z roku 1987 alebo o Konrádovi, ktorý sa nebal z roku 1988, tých takmer dvadsať rokov medzi nimi ani nepocítime. To preto, lebo Dušan Polakovič už v začiatkoch mal jasný program, ktorému zostal verný. V ňom bol predpoklad výtvarno-názorovej kontinuity prejavu. Ostatné docielil charakteristickou typológiou a výtvarným rukopisom.

Dušan Polakovič (vľavo) preberá ocenenie z rúk riaditeľa Bibiany Petra Čačka

Snímka Peter Procházka